

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 15. Epistola Photii ad Papam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. ad Bardam, cui sibi dicenti: *Cur fugitis
A. C. 861.* *vo similis ad aliam ex alia regione percur-
rens peregrinavis?* respondit: *Jesus
Christus præcepit: si vos persecuti fue-
rint in hac civitate, fugite in aliam.* Il-
lum itaque Bardas ad suum Monasterium
illæsum dimisit, atque illico terræ motu
quievit.

§. XV.

Epistola Photii ad Papam.

Nic. p. 1214. *Nicol. ep. 10.* *p. 354.* Inter hæc Rodoaldus & Zacharias Le-
gati, a Photio muneribus cumulatim
Romam redeunt, nihil aliud nudis ver-
bis Pontifici renunciantes, nisi depositum
Ignatium, & Photium in Sede Constan-
tinopolitana firmatum. Post duos ver-
dies adest Leo Imperatori a secretis ejus
demque Romam Legatus, qui Papæ epi-
stolam Domini sui reddidit cum duobus
Voluminibus, quorum unum Depositi-
onis Ignatii gesta, alterum de Sanctis Ima-
ginibus acta continebat. (*) Michael
Imperator in ea epistola Papam permo-
vere nitebatur, ut Depositionem Ignatii
& Ordinationem Photii confirmaret.
Juncta erat epistola Photii, in quam, cau-
sam suam ipsemet dicens, omnem Elo-
quentiam

(*) Quorsum hæc omnia, nisi quod Constanti-
nopolitani crederent, consensum Romani Pontificis
esse necessarium?

quentiæ artem contulerat. Summa au- Sæculum IX.
tem hæc est. A. C. 861.

Charitate nihil pretiosius esse, omnes ap. Baro.
confitentur. Hæc enim filios parentibus, an. 861.

amicos amicis, & homines terrarum spa-
tio remotissimos reconciliat. Hæc ipsa
Charitas meæ mediocritati persuasit, non
graviter objurgationes ferre, quæ a tua ()*
Sanctitate jaculorum instar in me emissæ
sunt, & fecit, ut has non iracundiæ, sed
zelo tuo, quo ordinem Disciplinae Eccle-
siasticæ conservatum cupis, adscriberem.

Utor vero illa libertate, quæ non inter
fratres modo, sed etiam inter parentes &
filios locum habet, & scribo, non ut tecum
jurger, sed ut me defendam. Plane, non
increpare me debuisses, sed commiseratio-
ne tangi, cum invitus ad id, quod maxime
horrebam, compulsus fuerim. Deus quem
nihil rerum humanarum latet, scit, vim
extremam mihi fuisse illatam. car-
cerem missus sum tanquam magni crimi-
nis reus, appositi custodes, invitus electus
sum. Fleui, pectus percussi, dolui, quod
omnes sciunt. Num igitur non magis so-
latio quam exprobratione dignus fui?

Amisi pacem & vitæ dulcedinem, qua
sedens domi meæ in medio amicorum &
doctorum virorum fruebar. Studio sa-
pienciæ

D 3

pientiæ

(*) In versione apud Eminentissimum Baro-
nium addita est vox: paterna.

Sæculum IX. *Scientiæ & Scientiarum delectabar, veritatem in suavi otio quærebam. Cum nomine in orbe terrarum mihi iurgia; imo amicorum meorum virorum eruditorum fama plures alios scientiæ laude florentes ad me invitabat. Sæpe Regiam adhibentibus amicis comitantibus, ibique manebam quamdiu lubebat, iisque semper longa mora videbatur. His bonis omnibus jam*

Photius ad *privor, quæ satis desistere nequeo. Nicolaum enim ignorabam, priusquam experiret Pontificem.* *quot curarum spinis Dignitatis Episcopalis fastigium, ad quod euectus sum, regat. Non ignorabam populi perviciam, ad seditiones proclivitatem, & erga sibi præpositos insolentiam. Si quæ petit plebs deneges, obstrepit, si concedas contemneris, quasi id non tuo beneficio, sed propria audacia obtinuerit. Episcopi nunquam licet talem coram hominibus videri, qualis est. Jam lætitiæ profiteri oportet, tristitiæ pectus rodente. Iræ debet simulare, etsi non sit commotus. Vultum sæpe ab animo alienum ostendere cogitur. At inter amicos candidam mentem verbis non fucatis aperire licet. Episcopi officium sæpe postulat, ut amicos reprehendat, consanguineos negligat, omnium Peccatorum iracundiam in se provocet unde & omnis conditionis hominum iracundiam incurrat necesse est. Quam mihi patientia opus est adversus Simoniacos*

niacos, licentius in Ecclesia confabulantes, rebus vanis, omiffa propriae salutis cura, inbiantes pugnanti? hæc omnia cum præviderem, Episcopatum fugiebam.

Sæculum IX.
A. C. 861.

Verum enimvero cur hæc scribo? nam si fides mihi adhibetur, injuriam accipio, quia nemo mihi condolet, si non adhibetur, rursus afficior injuria, quia veritatem scribenti non creditur. Non oportebat, inquiunt, tibi vim inferri, hoc dicite iis, qui vim intulerunt. At Canones violati sunt, probibentes, ne quis e Laicorum ordine ad Pontificatus fastigium ascendat. Sed quis violavit? an is qui vim irrogavit, an qui per vim invitatus attractus est? sed resistere oportuit. Restiti vero, & plusquam oportuit. Quod si sic non prævidissem infestorum ventorum procellas sæviores fore, restitissem etiam usque ad ipsam mortem. Ceterum Canones hos, qui violati dicuntur, ad hanc usque diem Constantinopolitanorum Ecclesia non recepit. Hic Photio fermo est de Concilio Sardicensi, & de Decretalibus SS. Pontificum Cœlestini, Leonis & Gelasii, quas Nicolaus in prima sua epistola ad Photium allegaverat. ()*

D 4

Tum

(*) Oportebat Photium modestius loqui de Epistolis Decretalibus SS. Pontificum, quorum in tota Ecclesia Primatum, ipsemet, ut infra videbimus, agnoscit.

Sæculum IX.

A. C. 861.

Tum prosequitur: *Satis videri poterant, quæ dixi, nec enim ad hæc adductus sum, ut me iusta defensione commendarem. Sed quemadmodum ingressus sum invitus, sic invitus sedeo. Veruntamen defensionem Patrum nostrorum Nicephori & Tarasii, qui propter me vituperantur, mihi suscipienda est. Hi in ordinem Sacerdotum ex Laicis contra regulam & formam Ecclesiasticam adlecti dicuntur. At ignota ipsis erant hæc Regulæ; quas vero acceperant, fideliter custodierunt. Quilibet Regulis sibi traditis tenetur; permulti Canones a quibusdam recepti sunt, quos alii ne quidem de nomine noverunt. Sit tonderi aliis patrium est, aliis prohibitum. Ita præter unum alia etiam Sabata observare apud nos reprehensione non caret, alii in pluribus jejunant. Legitimis nuptiis Presbyter Romæ uxori conjunctus non invenitur, nos vero edocti sumus, eos, qui uno conjugio contenti sunt, ad Presbyterii gradum evehere. Item si quis apud nos presbyterii consecrationem præteriens Episcopi honore Diaconum affecerit, condemnatur, quibusdam vero istud pari ducitur loco. (*) Nemo legem observare*

(*) Nullibi, quod sciam, exemplum satis clarum occurrit, Diaconos per saltum omisso Presbyteratus Ordine consecratos fuisse Episcopos: quod

observare quam non accepit tenetur, si modo nec Fides, nec Constitutiones universales violentur.

Sæculum IX.
A. C. 861.

Nullatenus vituperandi sunt, qui e statu Laicorum ad Episcopatum evehuntur, sed potius summis laudibus efferendi, quod ita vitam suam moderati sint, ut omnibus aliis, quibus jam ante Sacerdotium obtigerat, ad Pontificatum præferantur. Non vestis, non capillorum figura, non temporis prorogatio, sed mores virum Episcopatu dignum reddunt. Atque hæc dicimus non nos ipsos commendantes, æque enim nos a moribus atque ab habitu absumus, sed Tarasium Proavunculum nostrum, sed Nicephorum & Ambrosium defendimus, quem condemnare Latinos (sat scio) puderet, Latinitatis decus, qui que latino sermone multa eaque utilissima scripsit. Nec vero etiam Nectarius in eorum reprehensionem incidet, nisi simul Synodum Universalem, quæ ipsi Dignitatem Episcopi

Sup. lib.
XLIV. §.
24. & 25.
XLV. §. 33.
Sup. lib.
XVIII.
§. 5.

D 5

scopi

quod etiam aliquatenus est impossibile, nam non potest ordinari Episcopus nisi ei conferatur potestas in Corpus Christi verum, idque nihil aliud est, quam Presbyterum creare. Unde totum potius de continuatione Ordinationis & Cæremoniarum sine interstitio quam de omisso Presbyterii Ordine accipiendum videtur. Utrum exempla certa de Ordinatione per saltum afferri possint, legatur Nota infra Lib. LI. §. 6. occurrens.

Sæculum IX. *scopi confirmavit, in jus vocare velint.*
 A.C. 861. *Et quidem eorum uterque non solum Lai-*
cus erat, sed necdum baptizatus Pontifi-
catus gloriam meruit. Ut jam nihil di-
cam de Gregorio Patre Theologo, de Tha-
lassio Casariensi, aliisque Episcopis, qui
ita promoti omni vituperatione & calum-
nia caruerunt. ()*

Non hæc litigandi causa scribo, nam
 Can. 17. Sup. *assensus sum, ut Synodice promulgaretur,*
ne posthac ad Episcopatus sublimitatem
Laicus vel Monachus extollatur, nisi prius
per Sacros gradus procederet. Nam po-
ratus sum occasionem tollere offensionis &
scandali, quoties sine peccato possum. Ita
que regulam, quam vos observatis, ad præ-
terita extendere Patribus erat contume-
liam admetiri, in posterum vero id statue-
 re,

(*) Contra hostem non existentem hic pugnat Photius. Siquidem non ideo in totum rejiciebatur ejus Ordinatio, quod ex Laicis fuisset assumptus, sed ob aliam causam quam referent eminentissimus Cardinalis in hunc modum: *Hæc sua Apologia Photium omnes explese numeros Phariseorum, quos Dominus in Evangelio acriter increpat, quod mudent quæ foris sunt, & illa omittant quæ sunt gravissima crimina, cum totus sit in excusatione & commendatione sui, quod invitus sit coactus sedere ex Laico in Sede Episcopali, nullum prorsus verbum faciens, quod Sanctissimus Ignatius sit ejectus, & ipsi*

re, nemini nocet. *Atque utinam pridem* Sæculum IX.
Ecclesia Constantinopolitana regulam banc A. C. 861.
servasset! sic enim influentium in me op-
primentiumque incommodorum turbam ef-
fugissem. Undique circumdov impiis; Epistola
alii imaginem Christi conspuunt, alii Na- Photii.
turas in eo confundunt, aut negant, alii
novam Naturam inducunt, & quartam
Synodum innumerabilibus maledictis in-
cessunt. His bellum infero, & multos
obedientia Christi captivavit. Sed etiam Can. 13. 14.
vulpes ex latibulis suis prodeunt, & sim- 15.
plices per fraudem ut pullos devorant.
Schismaticas dico vulpes, quarum abscon-
dita est malitia, multo iis infestior, qui
aperte insidiantur. Hos omnes repressi-
mus Decreto edito Concilii, in quo nobis
per tuos Vicarios opitulatus es. Sed &
plura

per excommunicatos suffectus. Sed præterit
ista ipse, cum sit eloquens, quomodo excusaret,
non haberet.

Dixerat paulo ante Photius: *Nemo legem*
observare quam non accepit tenetur, si modo nec
Fides nec Constitutiones Universales violentur.
Nunc autem Constitutio Ecclesiastica universalis
certe erat, ne quis Episcopo vivo & legitime
non deposito in ejus Sedem intrudi se patiatur.
Itaque si se sincere purgare voluisset Photius,
demonstrandum erat, Ignatium legitime fuisse
depositum, priusquam ipse in Sedem Constanti-
opolitanam involasset.

Sæculum IX. *plura alia iisdem Vicariis consentientibus promulgavimus; nec ulla Regularum a beatissima in Deo Paternitate vestra definitarum prætermissa esset, nisi Imperator obstitisset. Idcirco unacum venerabilibus Vicariis arbitrati sumus, expedire aliquos potius Canones dissimulare, quam omnes perdere.*

Ep. 2. Sup. n. II. Photius deinde transit ad Ecclesias Illyrici aliasque, in quas restitui sibi jurisdictionem Papæ petebat, & dicit: *Reddidissemus, si res a nostro penderet arbitrio; cum vero de regionibus & finibus agatur, negotium ad administrationem Reipublicæ spectat. Ego vero non modo aliis reddere cuperem, quæ ipsorum sunt, sed etiam partem eorum, quæ antea huic Sedi dicata erant, petenti potius cederem quam ea retinerem. Qui jurisdictionis meæ partem in se transfert, gratiam a me inquit, levius enim mihi præfecturæ pondus facit. Tantum absit, ut sua petenti denegem, tibi præsertim tanto Patri, qui id per Vicarios tuos venerabiles & Deo amabiles viros postulas. Quippe hi vestræ paternæ Perfectionis Vicarii revera prudentia & virtute & multa rerum experientia fulgent, atque Jesu Christi Discipulis similes sua conversatione eum, a quo missi sunt, honorant. Iphis etiam complura eorum, quæ scribi debuerant, exposui, cum mihi persuasum sit,*

fit, & dicere eos posse, quæ vera sunt, Sæculum IX.
 & multo magis quam alios dignos esse, A. C. 861.
 quibus fides habeatur.

Unum porro me pæne effugit, quod
 dici oportet; nimirum, cum neminem
 magis quam te (*) Canones custodire de-
 ceat, ne eos, qui sine commendatitiis lite-
 ris ad Romanam Ecclesiam hinc proficis-
 cuntur, temere ac fortuito recipias.
 Nam ut quicumque voluerint Romam
 eant, & tuis fruantur † vestigiis, gau- † scilicet
 demus, sed ut fiat sine nostra scientia no- osculando.
 lumus. Complures enim peccatores sub
 pulchra peregrinationis specie pæniten-
 tiam, quam patris rapinis, adulteriis,
 cædibus merentur, effugere quærunt, quos
 spe sua frustraberis, si literis nostris
 destitutos huc remittas.

Hæc

(*) Ipsa verba in Card. Baron. sunt: *Canonum custodia a quovis bono debetur, magis vero ab iis qui divinæ Providentiæ dignatione alios regunt; omnium sane maxime, quibus in horum numero Primatus obtigit.*

Quamvis hic Photius numero plurali utatur, non tamen de Primatu cum Romano Pontifice contendere audeat, sed etiam voce Paternitatis in hac Epistola eum sæpius honorat. Quomodo ergo Papa, qui prius ipso Photio fatente in universa Ecclesia Primatum tenuit, postquam Photio Sedem alienam invadenti adversatus est, eundem amisit?

Sæculum IX. Hæc est Photii Epistola, in cuius fi-
A. C. 861. ne astute cavet, ne Romæ reciperentur,
 qui ipsum pro Patriarcha habere & I-
 gnatium abjicere detrectantes Romam
 ad exposcendum Papæ præsidium profi-
 ciscebantur.

§. XVI.

*Papa Legatorum suorum facta
 damnat.*

*Nic. ep. 10.
 p. 354.*

EX Epistolis Michaelis Imperatoris &
 Photii, multoque magis ex Actis Con-
 cilio Constantinopolitani Nicolaus Papa
 facile perspexit, Legatos mandatis suis
 omnino contraria egisse. Epistolam suam
 ad Imperatorem in priore Concilio par-
 te, quæ ad Ignatii causam spectabat, non
 fuisse lectam, nec Legatos alterum ipsius
 Epistolæ exemplar, ut eis erat impera-
 tum, protulisse. In secunda Concilio
 parte, ubi de Imaginibus actum, ali-
 quam suæ Epistolæ partem fuisse lectam,
 sed ita mutatam, ut vix aliqua de Ignat-
 io mentio appareret. Inde Pontifici
 pronum fuit conjicere, quam mala fide
 Græci ante adventum Legatorum suo-
 rum egissent, cum ista ipsis præsentibus
 gesta essent. Itaque ob Legatorum suo-
 rum socordiam admodum commotus,
 congregata universa Ecclesia Romana,
 præsentem Leone Imperatoris Legato, de-
 clara-